

Knud Kleemann
Atassut

EM 2025/58
14. oktober 2025

**Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut at foretage en undersøgelse af, hvad det vil have af økonomiske, samfundsmæssige og helbredsmæssige konsekvenser såfremt arbejdstiden herhjemme bliver nedsat fra de nuværende 40 timer om ugen til 35 eller 37 timer om ugen.
Undersøgelsen skal omdeles til Inatsisartut inden 1. januar 2027**

Medlem af Inatsisartut Karen Marie Kyed Frederiksen, Demokraatit

Spørgsmål fra Atassuts side: Hvorfor skal vores arbejdsformer udformes efter andre landes modeller? Er det ikke os selv, der skal fastlægge, hvordan vores ordninger skal se ud – ikke ud fra, hvordan andre gør det?

Atassut finder det naturligvis ikke forkert, at man i målsætningen indtænker muligheden for at indføre 35- eller 37-timers arbejdsuge. Men det spørgsmål, vi rejser her, er: Vil denne fremgangsmåde faktisk få en gavnlig virkning for vores land?

Hos Atassut finder vi det tankevækkende, at vi så ofte lader os styre af forhold og balancer udefra.

Vi stiller på ingen måde spørgsmålstejn ved de private virksomheders rettigheder – vi respekterer fuldt ud, at de selv fastsætter arbejdsforholdene for deres ansatte. Det er tværtimod helt afgørende for os, at vi som politikere undlader at blande os for meget i deres frihed til at indrette arbejdstiden, sådan som de finder det bedst for deres medarbejdere. Og de virksomheder, som allerede har prøvet at indføre 37-timers uge, fortjener kun ros.

Vores land er vidtstrakt og meget forskelligt – fra syd til nord, fra øst til vest. Forholdene i Qaasuitsup Kommunnias nordlige del, hvor is og mørke skifter med lys og fangstsæsoner, er vidt forskellige fra andre steder.

I Qaasuitsus nordlige egne, hvor solen står op hele døgnet om sommeren, kan man måske nå meget mere i arbejdsperioderne – og det er naturligt.

I den foreliggende anbefaling peges der på, at andre lande har oplevet forbedringer ved at ændre arbejdstiden – for eksempel mindre stress og større tilfredshed på arbejdspladsen.

Der nævnes blandt andet Island, Spanien og Japan, hvor arbejdstiden er blevet ændret. Nogle har forkortet arbejdstiden, andre har reduceret antallet af arbejdsdage til fire.

Men disse lande har tilpasset ordningerne til deres egne forhold – deres klima, deres samfund og deres livsrytme.

Hvorfor skal vi så nødvendigvis forsøge at gøre det samme som dem?

Som vi har sagt, lever vi i et meget stort og uensartet land. Hvis vi skal fastlægge arbejdstid eller arbejdsdage, virker det ikke passende at have én ensartet ordning for hele landet.

I Sydgrønland, hvor landbrug og fårehold er udbredt, ved Diskobugten, hvor fiskeriet dominerer, og i Nordgrønland, hvor fangst udgør en stor del af levevejen – hvordan skulle der kunne findes én fælles model, der passer til alle?

Ville det ikke netop være på sin plads først at undersøge, hvilken ordning der bedst passer til de enkelte forhold?

Atassut vil understrege dette: Vi oplever alt for ofte, at vi blot peger på, hvad danskerne eller andre gør. Men for os er det vigtigste, at vores egne landsmænd får de bedste betingelser. Som vores forfader Lars Chemnitz engang sagde:

“Det at blive politiker betyder ikke, at man bliver hævet over andre – det betyder, at man skal tjene.”

Disse kloge ord fra fortiden bør fortsat klinge i vores ører.

Når vi i dag skal træffe beslutninger, må vi søge det, som vi vurderer er bedst for vores samfund.

For eksempel hører man i Upernavik-området, at fiskere under isfiskeriet kan komme for sent med at sælge deres fangst, fordi indhandlingsstedet først åbner, når det er blevet lyst.

Hvorfor kan man så ikke justere åbningstiderne dér efter forholdene?

Vi behøver ikke nødvendigvis at holde fast i den stive 8-16-arbejdstid – og vi bør ikke betragte de udenlandske modeller som hellige og uforanderlige.

Vi må i stedet blive bedre til at se på, hvad der passer bedst til vores egne forhold – for eksempel ved at justere arbejdstiderne i offentlige institutioner efter solens rytme i de områder, hvor den ikke går ned om sommeren.

Når solen står højt hele døgnet, bliver det jo svært at skelne mellem dag og nat, og i sådanne perioder ser man ofte, at folk arbejder mere effektivt om morgenen og oplever en naturlig glæde ved arbejdet.

Et folk og et land, der vil udvikle sig, må arbejde. Vi må alle yde en indsats.

Hvis vi kan opnå bedre resultater ved at arbejde klogere snarere end mindre, så må vi gøre det.

Men vi må også indse, at hvis vores land skal kunne stå på egne ben, skal vi være mere selvhjulpne. Vi kan ikke blot pege på andre og forvente resultater.

Målet er smukt – vi har intet imod det. Men et smukt mål og en god tanke er ikke nok i sig selv. Der skal være et solidt grundlag og realistiske målsætninger.

Derfor bakker vi op om, at forslaget undersøges nærmere, inden man træffer beslutninger.

Med disse bemærkninger fra Atassut anbefaler vi, at sagen oversendes til Erhvervs- og Råstofudvalget til videre behandling.